

„Hvor er du kommen paa den besynderlige Ide, Meta? Er det din egen? Eller har du den fra andre?“

„Naar du spørger saadan, Jytte, vil jeg hellere sige det lige ud, som det forholder sig. Det er min Svoger, der har spurgt mig, om jeg troede, du kunde lade dig overtale til at tage med og glæde de Gamle med din Musik. Selv plejer han at holde en lille Tale, min Mand vil læse en Akt af „Jeppe paa Bjerget“ — han gør det saa glimrende — og saa har vi ogsaa et Damekor. Det hele skal foregaa i Haven. Vi haaber paa godt Vejr.“

„Det lyder jo altsammen meget fornøjeligt. Jeg forstaar kun ikke, hvorfor din Svoger ikke selv har spurgt mig.“

„Jeg tænker, han har været bange for at faa et Afslag.“

„Bange?“

Meta rykkede sig nærmere, og hendes Stemme blev fortrolig.

„Ja, jeg synes, du skal vide det, Jytte, — jeg tror, det vil være min Svoger en umaadelig Skuffelse, dersom du bliver borte.“

Jytte, som følte Blodet stige hende op i Kinderne, lagde Hænderne over Ansigtet og gav sig til at le.

„Du maa ikke blive vred, Meta, men jeg synes —.“

Hun maatte standse, da Pigen i det samme kom ind med Teen. Den blev anrettet foran dem paa et lille Bord sammen med friskt Bagværk og Citron.

Jytte var vred paa Veninden for hendes Uforbeholdenhed men ogsaa ærgerlig paa Pastor Gaardbo, fordi han havde gjort Meta til sin Fortrolige i et Forhold, der saa let kunde misforstaas, — hvad det aabenbart ogsaa grundigt var blevet! Da Pigen var gaaet, sagde hun:

„Du og din Svoger maa endelig ikke gøre Regning paa min Assistance. Jeg passer absolut ikke i det Selskab. Bare det, at jeg skal tænke mig anbragt ved et Stueorgel . . . Oprigtig talt, Meta, det er det skrækkeligste Instrument, jeg kender.“

„Gør det noget? Naar du kan glæde de andre? . . . Da du forleden Nat vaagede over den syge Pige her, gjorde du det vel ikke for din egen Fornøjelses Skyld. Det var jo netop det smukke ved det.“

Jytte blev igen rød.